

הראשון. הוא לא הרגיש בה בכלל. אבל זה שאחריו
ראה את הציפור שיושבת ממש מול אפו וחשב "זו

יכולה להיות ארוחה טובה לערב שלנו!" וזרק עליה
נעל אחת. החגלה התעופפה ולא נפגעה, אבל
הנעל הכתה בראשו של ההלך הראשון והפילה את
הטורבן שלו.
"מה עשית לי!" קרא האיש לחברו "מדוע אתה
זורק נעל עלי?"

התן והחגלה

מתוך "סיפורי פונג'אב (הודו)
מאת פ.א.סטיל

פעם תן וחגלה התידדו וחיו ביחד בשלום. אלא
שלתן היו תלונות קשות על החגלה.
"את מספרת לכולם על הידידות והחברות שלנו
אבל לא עושה דבר כדי להוכיח זאת. לדעתי ידיד
של ממש הוא מישהו שיכול לגרום לי לצחוק או
לבכות, שמסוגל להכין לי ארוחה טובה או במקרה
צורך להציל את חיי. את לא מסוגלת לשום דבר
כזה!"

"הבה ונראה" ענתה החגלה "לך מרחק מה אחרי
ותראה אם לא אגרום לך עוד מעט לצחוק."
היא עפה עד שפגשה שני הלכי רגל הצועדים זה
אחרי זה. שניהם היו יחפים ועייפים מהדרך.
הראשון הלך עם צרור חפצים תלוי במקל על כתפו,
שני הלך עם זוג נעליים ישנות בידו.
החגלה עפה והתיישרה על המקל של ההלך

"לא עליך זרקתי" ענה השני "אלא על החגלה
שישבה על המקל שלך."
"חגלה על המקל שלי? קודם אתה מעליב אותי
ועכשיו עוד מספר בדיות? אני אראה לך!" והוא
התנפל על חברו. הם התחילו להיאבק עד שדם זב
מאפיהם, בגדיהם נקרעו ואבק הדרך כיסה את
עיניהם.
התן ראה את הריב שלהם, נהנה וצחק בכל פה.
"עכשיו אתה מרוצה?" שאלה החגלה.
"אכן, גרמת לי לצחוק, אבל זה דבר קל. אני בספק
אם תוכלי לגרום לי לבכות. לכך צריך לרגש אותי
הרבה יותר."
"נראה" אמרה חגלה שישבה גבוה על עץ "אני
רואה שבשביל הזה הולך צייד. מוטב שתסתתר
כאן, בשוחה שתחת עץ האלון, כדי שהצייד לא
יראה אתך. אם לא תבכה עוד מעט סימן שאין לך
רגש בכלל."
התן הסתתר תחת העץ והחגלה התחילה
להתעופף סביב הצייד המתקרב. הכלב של הצייד
הרגיש בה והתחיל לרדוף אחריה. היא הובילה

אותו עד לאלון ושם הוא הרגיש בתן והתנפל עליו.
הכלב היה אולי הורג את התן, אבל זה נהג
בתחבולה, נשכב על הארץ כמו מת והצייד קרא
לכלב חזרה אליו. כאשר הם עברו הלאה התן פתח
את עיניו וראה את החגלה יושבת על ענף מעליו.
"התרגשת מספיק? בכית?" שאלה החגלה בדאגה.
"שתקי!" נבח התן "כמעט מתי מפחד!"
אחרי שהתן נח קצת והתאושש מההרפתקה הוא
נעשה רעב.
"כעת זמנך להוכיח את הידידות" אמר "נראה האם
תצליחי להשיג לי ארוחה טובה ואז אכיר בך
כידידה של ממש."
"טוב" ענתה החגלה "שים לב ותתכבד כשתהיה לך
הזדמנות לכך."
לא רחוק מהיער עבדו איכרים בשדה ובשביל
שהוביל מהכפר הלכו נשים אחדות, מביאות
ארוחת צהריים לעובדים.
החגלה התחילה לקפץ בפני הנשים עם כנף אחת
פתוחה.
ציפור פצועה! ציפור פצועה!" התחילו לקרוא

הנשים "נוכל לתפוס אותה בקלות!" והתחילו לרדוף אחרי החגלה. כדי לרוץ מהר יותר הניחו את חבילות האוכל בצד הדרך. החגלה משכה אותן אחריה למרחק גדול ובינתיים התן יכול היה ליהנות מארוחה מכובדת.

"אתה מרוצה עכשיו?" שאלה החגלה אחרי שחזרה אליו.

"אכן, נתת לי אוחה טובה וגם גרמתי לי לצחוק ואפילו המ... - לבכות. אבל דבר אחד לא תוכלי, זה להציל את חיי!"

"יתכן" אמרה החגלה "כי אני קטנה וחלשה. אבל עכשיו כבר מאוחר וצריך לחזור הביתה. התרחקנו מאוד ועלינו עוד לעבור את הנהר. אולי לא כדאי ללכת עד למעברה הרחוקה. יש לי כאן חבר, תנין, והוא בוודאי יסכים להעביר אותנו.

הם ניגשו לנהר ועלו על גבו הרחב של התנין שהתחיל לשחות לגדה השנייה. כשהיו באמצע הנהר אמרה החגלה "אני חוששת שהתנין רוצה לרמות אותנו. כמה איום יהיה אם הוא יחליט לזרוק אתך למים ושם יטרוף אתך!"

התן נבהל "אז גם אותך יזרוק ויטרוף" אמר. "לי יש כנפיים ואוכל לעוף. ולך אין כאלה." באותו רגע התנין התחיל לנהום ולהכריז כי הוא רעב וברצון היה אוכל חיה כלשהי.

"היי, אל תנסה לבגוד בנו" אמרה החגלה "הבטחת הרי להעביר אותנו בשלום. וממילא אני יכולה מיד לעוף מגבך ולחברי התן לא תוכל להזיק. הוא הרי לא טיפש כזה שייקח את החיים שלו למקומות מסוכנים. לא! הוא משאיר אותם שמורים יפה בתוך הארון בבית."

"מה את אומרת" השתומם התנין "זה באמת כך?" "בוודאי" ענתה החגלה "תנסה לטרוף אותו ורק תתעייף לשווא."

"וי! כמה מוזר" אמר התנין. הוא הופתע כל כך שהביא אותם בשלום לגדה השנייה.

"אז מה? השתכנעת?" שאלה החגלה את התן. "גברתי הנכבדה" ענה התן "גרמת לי לצחוק, גרמת לי לבכות, נתת לי ארוחה טובה והצלת את חיי. אבל את חכמה מדי כדי שאוכל להתיידד אתך ממש. אז שלום ולא להתראות!"